

ΤΟ ΓΕΥΜΑ ΤΟΥ ΠΑΠΗ*

[ΧΑΡΑΚΤΗΡ]

ΠΡΟΣΩΠΑ: — ΝΗΛΑΣ, ύψηλός, πολύσαρκος, φέρων επενδύτην μαύρον, γελέκον λευκόν, περισκελίδα σαρκόχρους και μέγαν πλυν φαίον με λευκήν ταινίαν και πλατύτατον γυρον. — ΠΑΠΗΣ, ένδεδυμένος καινούργη. — ΥΠΗΡΕΤΗΣ.

[Αϊθουσα Έστιατορίου δευτέρας τάξεως πλήρης πελατών γευματιζόντων. Μία μόνη τράπεζα με δύο παροψίδας είνε κενή. Υπηρέται περιφέρονται, κομίζοντες πινάκια κλπ.]

ΣΚΗΝΗ ΜΟΝΑΔΙΚΗ

ΠΑΠΗΣ, καθήμενος πρό της κενής τραπέζης, προς τον άγαμέμοντα ύπηρέτην. Φέρε μου ένα ζουμί και ένα κρόκον αύγου. Να τó βάλης όμως να κάψη, δια να ψηθῇ τó αύγó καλά. (Συνερώσας τας χείρας ύπό την σιαγόνα, έπισκοπεί τας τραπέζας).

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Άμείσως, κύριε Παπή. (Άπερχεται).

ΝΗΛΑΣ, εισερχόμενος βορυβωδώς, ισταται και παρατηρεί δεξιῇ και άριστερά άσθμαίνων. Πφφφ! ζεστη!... Πφφφ!... Καί όλα τά τραπέζια είνε πιασμένα... Τώρα, ποῦ θά καθίσωμε 'μεῖς; (Έξάγων τόν πλύν του με τας δύο χείρας, προχωρεί άερίζόμενος). Παιδί!... Πφφφ! έσκασα! Παιδί, ποῦ θά καθίσω έγώ, δέν έχει θέσιν;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ, δεικνύων τήν κενήν έναντι τοῦ Παπῆ θέσιν. Όρίστε, κύριε, περάστε από 'κει· εκεί είνε θέσις.

ΝΗΛΑΣ. Ά, μάλιστα· έχεις δίκην. . . Πφφφ! τί λαύρα! Πλησίον αὐτοῦ τοῦ κυρίου. Καλή συντροφιά θά έχω. Πφφφ! (Πλησιάζων). Καλή μέρα σας. (Προσπαθών να τοποθετηθῇ). Τί ζεστην, άδελφέ, έχεις· έδω εἰς τας Άθήνας! πφφφ! άνυπόφορον πρᾶγμα! (Κρούων τó πινάκιον). Έχομεν καί 'μεῖς εἰς τó Ναύπλιον, άλλ' ὅχι τοιοῦτο καμίνι! Άν εἴχαμε τοιαύτην ζεστην εκεί, άλλοίμενον από 'μς τοῦς δίκηγόρους, οἱ ὅποιοι ὑποχρεούμεθα να ἤμεθα κλεισμένοι ὅλην τήν ἡμέραν εἰς τά δικαστήρια (Κρούων). Ποῦ 'σαι, παιδί! Ά, περνούμε πολὺ ώραία εἰς τó Ναύπλιον ἡμεῖς. Έχομεν άέρα καθαρόν, έξοχάς, ὁροσιά, έχομεν θάλασσαν. Ά, να μᾶς ἴδῃς τó βράδυ εἰς τήν προκυμάλαν, ποῦ ψαρεύομε ὅλοι μαζί, με τά τραγουδάκια μας, με τά άστειά μας. . . Ά, διασκεδάζομε καλά, περνούμε καλά εκεί, καλά! (Κρούων). Έλα λοιπόν, παιδί! Τί ὑπηρεσία! τί έλεεινή ὑπηρεσία! . . . Τάχα, ξενοδοχεῖα πρωτευούσης!

*) Απαγορεύεται ἡ ἀπό σκηνῆς διδαχὴ ἄνευ τῆς έγγραφου άδείας τοῦ συγγραφέως.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ, ἀφίγων πρό τοῦ Παπῆ τόν ζωμόν και τόν κρόκον. Διατάξαιτε.

ΝΗΛΑΣ. Διατάξαιτε και ἔχω ποῦ κτυπῶ μίαν ὥρα. Έμεῖς δέν πληρώνομε τάχα; (Δίδων τόν πλύν του). Πάρε τó τσί μου και δόσε μου τή λίστα σου. . . Ά, στάσου. (Έγριόμενος, έρῷ ὁ ὑπηρέτης άναρτή τόν πλύν). Φέρε μου τó σεβρίτσιο άπ' έδω. Άπ' έδω δέν εἶνε τόση πληξίς· κάπως φυσάει 'λίγο. (Κάθεται άριστερά τοῦ Παπῆ, κινῶν άποτόμως τήν τράπεζαν).

ΠΑΠΗΣ και ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Ά! . . . μή!

ΝΗΛΑΣ. Μπα! σοῦ ἔχυσαν τó ζουμί; . . . ἂ, να πάρ' ἡ ὀργή! . . .

ΠΑΠΗΣ, σπογγίζων δια τοῦ μάρκτρον τó τραπεζομάνδηλον. Δέν πειράζει, μικρόν τó κακόν.

ΝΗΛΑΣ. Έλερώθηκες;

ΠΑΠΗΣ. Εὐτυχώς ὄχι. (Εἰρωνικῶς). Θυμιάσιος ὁμοτράπεζος.

ΝΗΛΑΣ. Έ, τότε δέν πειράζει. Άλλά και αὐτοί οἱ εὐλογημένοι, άδελφέ, έχουν καί τι τραπεζάκια τόσον στενόχωρα, ποῦ δέν εἴμπορεῖ να καθήση κανείς. Μά ξενοδοχεῖα εἶνε αὐτά;

ΠΑΠΗΣ, εἰρωνικῶς. Τί να κάμωμε, θά τó ὑποφέρωμε. Σάν να τόν εἶχα παραγγεῖλιαν.

ΝΗΛΑΣ, ἐκκομβόντων τόν επενδύτην και τó γελέκον του. Ααά! . . . να ὁρσισθῶ λιγάκι, άδελφέ. . .

ΠΑΠΗΣ. Χαρά στον άδελφό!

ΝΗΛΑΣ, συγχρόνως. Πιστεύεις; από χθές τó βράδυ εἶμαι εἰς τας Άθήνας και ἔλυωσα· ἔμεινα ὁ μισός· με καί τι παληοῦποθέσεις δέν έστάθησαν στά πόδια μου. (Δαυδάντων τόν κατάλογον). Άααά! . . . ἂς ἴδωμε τώρα τί έχει. . . Τί να φάη κανείς... τί να φάη... τί να φάη...

ΠΑΠΗΣ, συγχρόνως δοκιμάζων τόν ζωμόν. Πάρα πολὺ τόν ἔκαψες, θά ψηθῇ τó αύγó πρίν διαλυθῇ.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Άφῆστε τον να κρυώση λίγο.

ΝΗΛΑΣ. Παιδί, μισή μερίδα σαλιγκάρια.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Άμείσως (Άπερχόμενος). Μωρε γαλαντόμοι! . . . εδιδάλεξε.

ΝΗΛΑΣ, μεγαλοφώνως. Τά σαλιγκάρια μπόλικά. (Στρεφόμενος και εκτείνων τήν χείρα, ὅπως λάβῃ τó μάρκτρον του). Παιδί, να μου φέρης και πάγο, μεγάλα κομμάτια... Ωχ!! (Φέρει ταχέως τά δάκτυλα εἰς τó στόμα). Μωρ' έξεματίστηκα!

ΠΑΠΗΣ, ὀργίλος. Μά, κύριε, προσέχετε, σᾶς παρακαλῶ, τί κατάστασις εἶνε αὕτη; Μοῦ ἔχασατε τó ζουμί· έβουτήξατε ὅλο σας τó χέρι στο πιάτο μου.

ΝΗΛΑΣ, φωνῶν τά δάκτυλά του. Μά δέν με φθάνει τó κάψιμο ποῦ ἔπαθα, παρά φωνάζεις κιόλας, άδελφέ; Έκεῖνο τó ζῶν πταίει, ποῦ έβαλε τήν πετσέτα τόσον μακρά. . . Μοῦ κάμνει ὅμως έναν πόνο. . . (Φυσᾷ). Μοῦ 'μούδιασαν τά δάκτυλα.

ΠΑΠΗΣ. Τί μέ μέλει ἐμένα. Ἄρκει ὅτι μοῦ ἐχαλάσατε τὸ ζουμί.

ΝΗΛΑΣ. Δὲν εἶνε δὲ καὶ τόσον σπουδαῖον τὸ πρᾶγμα, διὰ νὰ κάμνης ἔτσι ἀδελφέ. Πάρε ἄλλο. (*Φυσᾷ κροῶν ἰσχυρῶς*). Παιδί, παιδί.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ, παραθέτων πιτάκιον. Τὰ σαλιγκάρια σας, κύριε. Διατάξατε.

ΝΗΛΑΣ. Πάρε τὸ πιάτο τοῦ κυρίου καὶ φέρε ἕνα ἄλλο ζουμί καθαρὸ.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Γιατί, τί ἔχει, κύριε Παπῆ;

ΝΗΛΑΣ. Παπῆ; . . . Πῶς, Παπῆς λέγεσαι;

ΠΑΠΗΣ, ψυχρῶς. Μάλιστα, μὲ γνωρίζετε;

ΝΗΛΑΣ. Λέγεσαι Παπῆς καὶ ἔρχεσαι ἐδῶ;

ΠΑΠΗΣ. Διατί;

ΝΗΛΑΣ. Δὲν φοβεῖσαι νὰ μὴ σὲ κάνουν μὲ μπάμιες;

ΠΑΠΗΣ, αὐστηρῶς. Εἰσθε καὶ ἄστεῖος, βλέπω.

ΝΗΛΑΣ. ὦ, ἀπὸ ἄστεϊα δά, εἴμαι θησαυρός. Ἐμεῖς δὲν εἰξεύρω τί κακὸν ἔχομε στὸν τόπο μας, ἀλλὰ εἴμεθα ἄνθρωποι ἀνοικτόκαρδοι καὶ τοῦ κόσμου. Δὲν βάζομε κακὴ καρδιά.

ΠΑΠΗΣ, τῷ ὑπηρετῇ. Φέρε μοῦ ψητὸ καὶ πάρε τὸ ζουμί. διότι ὁ κύριος συνέλαβε τὴν φεινὴν ἰδέαν νὰ κάμῃ μέσα κολυμβητικούς ἀγῶνας.

ΝΗΛΑΣ. Χαχαχά! ὦραῖον, ἀριστούργημα! Τὰ πετῆς, βλέπω, καὶ σὺ τ' ἄστεϊά σου. Μπράβο, κύριε Παπῆ. Ἐτσι μοῦ ἀρέσει ἐμένα ὁ ἄνθρωπος.

ΠΑΠΗΣ, δυσανασχετῶν. (Θοῦ, κύριε, φυλακὴν τῷ στόματί μου...).

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Νὰ τὸ πάρω;

ΠΑΠΗΣ. Βέβαια καὶ νὰ φέρῃς ψητό.

ΝΗΛΑΣ. Ἄκουσε, παιδί, πάρε καὶ τὸ δικό μου πιάτο, νὰ βγάλῃς σάλτσα καὶ νὰ βάλῃς περισσότερα σαλιγκάρια.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Τί λέτε, κύριε;

ΝΗΛΑΣ, ἐντόνως. Λέγω ὅτι πληρόνω σαλιγκάρια καὶ ὄχι σάλτσα. Τί θὰ κοροϊδεύοιμε ἐδῶ πέρα; Πληρώνομε, δὲν τρώμε χάρισμα. Νὰ φέρῃς καὶ τὸν πάγο γρήγορα.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ, γελῶν. Ἀμέσως, ἀμέσως, κύριε. (*Ἀπέρχεται μὲ τὰ πιτάκια*).

ΝΗΛΑΣ. Ὅλο ἀμέσως καὶ ἀμέσως καὶ ὅμως εἴμαι μία ὥρα ἐδῶ καὶ ἀκόμη νὰ ἀρχίσω. Καὶ ἔχω μία πεῖνα διαβολεμένη· εἴμαι καὶ ἀποκαμωμένος... Χθὲς ἐταξείδευα ὅλη τὴν ἡμέρα μὲ τὸ σιδηρόδρομο. Εἶχα μαζί μου ὀλίγα αὐγά καὶ δύο-τρεῖς κεφτέδες σ' ἕνα χαρτί, κάθεται ἀπάνω ἕνας ἐπιβάτης καὶ μοῦ τὰ κάνει πῆττα! Ἐπροτίμησα νὰ τὰ πετάξω. Τὸ βράδυ, εἶχα κατὰ ὑποθέσεις, ἐπῆγα ἀργὰ στοῦ ἀδελφοῦ μου. Ἐκεῖνος πάλι τὰ εἶχε μὲ τὴν γυναῖκά του, διότι δὲν θέλει νὰ δώσῃ τὴν συγκατάθεσίν της, διὰ νὰ πωλήσουν ἕνα οἰκόπεδο. . . . Τί νὰ σοῦ εἰπῶ, φίλτατέ μου, σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ νυμφευθῇς. Ἀνόητον πρᾶγμα ὁ γάμος. Τέλος, τὸ ζήτημα εἶνε ὅτι ἔχω νὰ φάγω ἀπὸ τὸ Ναύπλιον.

ΠΑΠΗΣ, περιφρονητικῶς. Θὰ ἐκάμνατε ὅμως καλλίτερα, ἐὰν ἐτρώγατε μόνος.

ΝΗΛΑΣ. Μόνος; Παπαπᾶ! μοῦ εἶνε ἀδύνατον. Χωρὶς συντροφιά δὲν πάει κάτω μπουκιὰ. (*Στενάζων*). Ἄμ μόνος κανεῖς δὲν κάμνει οὔτε στὸν παράδεισο, φίλτατέ μου! . . .

ΠΑΠΗΣ, δυσανασχετῶν. Τώρα ἔγεια καὶ φίλτατός του! (*Ὁ ὑπηρετὴς φέρει πρὸ αὐτῶν τὰ πιτάκια*).

ΝΗΛΑΣ. Ἄ, τὰ φερεις; καλῶς τὸν εἶσαι καλὸ παιδί ἐσύ. Ἀπὸ ποῦ εἶσαι παλληκάρι;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ, γελῶν. Ἀπὸ τὸ χωριὸ μου.

ΝΗΛΑΣ, ἐκμυζῶν θορακωδῶς. Ἐλα, ἐκατάλαβα, Μωραΐτης εἶσαι. Φέρε μοῦ λίγο ψωμί ἀκόμη καὶ κρασί. (*Ὁ ὑπηρετὴς φεύγει*). Γιὰ νὰ ἰδοῦμε ὅμως καὶ τί πρᾶγμα εἶνε. (*Χύνει εἰς τὸ ποτήριόν του ἐκ τῆς φιάλης τοῦ Παπῆ*).

ΠΑΠΗΣ, συγχρόνως. Ὅριστε! . . . Τί του πληρώνεις τώρα! Πίνει καὶ τὸ κρασί μου. (*Ὀργίλως*). Μά, κύριε, κάμνετε λάθος. Αὐτὸ τὸ κρασί εἶνε ἰδικόν μου.

ΝΗΛΑΣ. Δικό σου, τὸ εἰξεύρω· ἀλλ' ἡθίλησα νὰ δοκιμίσω τί πρᾶγμα εἶνε.

ΠΑΠΗΣ, ἐπίσης. Εἰσθε πάρα πολὺ ἀφελῆς.

ΝΗΛΑΣ, μετριοφρόνως. Ὅχι δα πάρα πολὺ, μὲ κολακεύεις. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἡ ἀφέλεια μοῦ ἀρέσει, διότι ἀφέλεια θὰ εἰπῇ εἰλικρίνεια. Δὲν μοῦ ἀρέσουν, ἀδελφέ, ἐκεῖνα τὰ προσποιημένα καὶ τὰ μὴ μου ἄπτου καὶ ἡ τσιριμόνιαι ἀπ' ἐξω καὶ μέσα φθόνος καὶ μοχθηρία. Δὲν μοῦ ἀρέσουν καθόλου. Τώρα δὲ πλέον ποῦ γνωρίζομεθα . . .

ΠΑΠΗΣ, ἐπίσης. Ἀπατάσθε· δὲν γνωρίζομεθα καθόλου· οὔτε ξεύρω ποῖος εἰσθε.

ΝΗΛΑΣ. Ἐχεις δίκαιον, φίλε μου, καὶ τὸ σφάλμα εἶνε ἰδικόν μου. Ὀνομάζομαι Μιχαλάκης Νήλας, δικηγόρος ἐκ Ναυπλίου. (*Πιτῶν*). Πούφ! τί παληόκρασο! Ποῦ εἶσαι, καυμένο Ναύπλιον μὲ τὸ κρασάκι σου! Γρήγορα τὸ ψωμί, παιδί. (*Ὁ ὑπηρετὴς φέρει τὰ ζητηθέντα*).

ΠΑΠΗΣ, συγχρόνως. Λοιπόν, κύριε Μιχαλάκη Νήλα, δικηγόρε ἐκ Ναυπλίου, δὲν εἰσθε ἀπὸ τὸ Ναύπλιον.

ΝΗΛΑΣ. Ἀπὸ τὸ Ναύπλιον εἴμαι, ἀδελφέ, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ Ναύπλιον. Πάγο, παιδί, πάγο (*Ὁ ὑπηρετὴς φεύγει*).

ΠΑΠΗΣ, συγχρόνως. Μά δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἰσθε ἀπὸ τὸ Ναύπλιον.

ΝΗΛΑΣ, πληρῶν ποτήριον. Διατί δὲν εἶνε δυνατόν;

ΠΑΠΗΣ, μετὰ πείσματος. Διότι εἶνε ἀδύνατον νὰ εἰσθε σῆς ἀπὸ τὸ Ναύπλιον.

ΝΗΛΑΣ, στενάζων. E pur si muove. Καὶ ὅμως εἴμαι! (*Πιτῶν*). Πούφ! (*Πρὸς τὸν ὑπηρετὴν, φέροντα τὸν πάγον*). Μά ἀπὸ τὸ ἴδιον ἀκουφώρτε μοῦ φερεις καὶ σὺ, καυμένε; Κρίμα ποῦ εἶσαι καὶ Μωραΐτης. Αὐτὸ δὲν πίνεται. Πάρε το 'πίσω καὶ φέρε μοῦ μαῦρο.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ, *φεύγων*. Βάσανο μου ἔγινες, βλέπω, κύρ Νήλα!

ΠΑΠΗΣ, *συγχρόνως*. Φέρε μου σέλτε και κομπόστα.

ΝΗΛΑΣ. Σέλτε; . . . Πίνεις σέλτε; Παπῆ;

ΠΑΠΗΣ, *ἀδμοιῶν*. Παπῆ! . . . Παπῆ! . . .

ΝΗΛΑΣ, *συγχρόνως*. Πῶς εἰμπορεῖτε, ἀδελφέ, καὶ βαζετε τοιαῦτα πράγματα στὸ στόμα σας; Χαλατε τὰ στομάχια σας, χάνετε τὴν ὀρεξίν σας, καταστρέφετε τὴν υγείαν σας. . . Σὲ συμβουλεύω ποτὲ νὰ μὴ μεταχειρίζεσαι τοιαῦτα πράγματα.

ΠΑΠΗΣ. Σὰς εὐχαριστῶ.

ΝΗΛΑΣ. Ἐγὼ τί νὰ σοῦ 'πῶ, ἀπὸ νεράκι καὶ κρασάκι καθαρὸ δὲν ἔχω δοκιμάσει τίποτε ἄλλο στὴ ζωὴ μου. Ἐγὼ ὅμως ἓνα στομάχι. . . ἀθάνατο. (*Πρὸς τὸν ὑπηρετὴν*). Καλῶς τὸ πατριωτάκι, μπράβο, γιοματάρι εἶνε;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Μάλιστα, κύριε Νήλα, κρασί διαμάντι.

ΝΗΛΑΣ. Μὲ γνωρίζεις λοιπόν, κατεργαράκο! . . . Ξύρεις, εἶνε μωραϊτάκι, λαμπρὸ παιδί, κύριε Παπῆ. Εἶνε τῆς προκοπῆς ἡ κομπόστα του;

ΠΑΠΗΣ, *ὀργίλως*. Μήπως ἀγαπᾶτε νὰ δοκιμάσητε; Εἶνε σὰν τὸ κρασί μου.

ΝΗΛΑΣ. Ἐ, τότε ἄς μὲνῃ. (*Τῷ ὑπηρετῇ*). Ἐλα, ἐδῶ, βλάμη. Σὲ θέλω, νὰ πᾶς νὰ διαλέξης μισὴ μερίδα ἀχλάδια μὲ τὸ χέρι σου· σὲ θέλω, μεγάλα, γινομένα καὶ μπόλικα. Καὶ πάγο μπόλικο.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ, *φεύγων*. Ἀμέσως· τὰ καλλίτερα ἀχλάδια γιὰ τὸν κύριο Νήλα.

ΝΗΛΑΣ. Χαχαχά! Εἶνε ἐξυπνότατος ὁ διάβολος! Νά· αὐτὰ τὰ παιδιὰ εἶνε διὰ πρόσδον. Μεθαύριο αὐτὸν θὰ τὸν ἰδῆς μὲ κατὰστημα καὶ μὲ κάσα τόσοση! Ἐμεῖς μὲ τὴν Ἐπιστήμη τί ἐκαταθάβαμε; τίποτα. Εἴκοσι χρόνια δικηγόρος, τί ἔκαμα; Μόνον ὅτι ἐσπούδασα τὸν ἀδελφόν μου καὶ ὑπάνδρευσά τας ἀδελφάς μου, τὴν Παναγιωτίτσα μας καὶ τὴν Τασούλα μας, μολονότι ἡ Τασούλα μας μόνῃ τῆς ἐτακτοποιήσε τὴν ὑπόθεσιν τῆς, ἄλλα καὶ ἡ Παναγιωτίτσα μας, πῆς πῶς τὸν ἐπῆρε μὲ τὸ σπαθὶ τῆς. Ποῖα εἶνε τὰ ἄλλα κλζάντια μου; Μερικὰ χρέη στὴν ἀγορὰ τοῦ Ναυπλίου. Σήμερον ἀπεδείχθη αἱ ἐπιστήμαι δὲν ἔχουν πέρασιν. Ὁ κόσμος τώρα ἐξύπνησε· ἔγινε πρακτικός. Ἐμπόριον, γεωργία, βιομηχανία· ἰδοὺ τὸ μυστήριον τοῦ πλούτου. Ἐβίβα, φίλτατε Παπῆ, χαίρω, ποῦ ἐγνώρισά ἓναν ἄνθρωπο μὲ μυαλό, ποῦ νὰ εἰμπορῇ κάνεις ν' ἀνταλλάξῃ δυὸ λέξεις μαζί του.

ΠΑΠΗΣ, *ὀργίλως*. Κάμε μου τὴν χάριν νὰ μὲ ἀφήσης ἡσυχον, παρακαλῶ.

ΝΗΛΑΣ. Μπα! δυσηρεστήθης, διότι σὲ εἶπα ἄνθρωπο μὲ μυαλό; Ἄν ἔκαμα λάθος, μὲ συγχωρεῖς, ἀδελφέ μου, πέρνω τὸν λόγον μου πίσω.

ΠΑΠΗΣ, *ἀδμοιῶν*. Μὰ αὐτὸς εἶνε ἀνυπόφορος! Ἔτσι μοῦ ῥχεται νὰ . . .

ΥΠΗΡΕΤΗΣ, *συγχρόνως*. Ἐφθασαν καὶ τ' ἀχλάδια. (*Τὰ παραθέτει*).

ΝΗΛΑΣ. Τί. . . ἀχλάδια; . . . Καὶ διατί τάχα δὲ λὲς «τὸ ἀχλάδι», παρὰ λὲς «τὰ ἀχλάδια». . . Σὺ ἓνα ἔφερες.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Μὰ μισὴ μισὴ μερίδα ἐζητήσατε.

ΝΗΛΑΣ, *τρώγων*. Δὲν ἐντρεπόμεθα λιγάκι, λέω ἐγώ! Αὐτὸ πλέον ὑπερβαίνει καὶ τῆς ἀσυνειδησίας τὰ ὅρια.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Μὰ ἔτσι εἶνε ἡ μερίς, κύριε Νήλα.

ΝΗΛΑΣ, *ἐντόνως*. Ἐκεῖνο ποῦ σοῦ λέγω ἐγώ! καταντᾶτε πλέον ἀηδία. . . Πήγαινε νὰ μοῦ φέρῃς ἓνα τσιγάρο ἀπὸ τὸν πάγκο. (*Ὁ ὑπηρετῆς φεύγει*). Εἶδες ἐκεῖ, ἀδελφέ, κακοήθεια! Νὰ ζητοῦν νὰ σὲ γελάσουν ἔμπρὸς στὰ μάτια σου! Εἶνε φοβερὰ ὁληαδῇ ἡ ἐξαχρείωσις, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφθασεν αὐτὸς ὁ τόπος. Ποῦ θὰ πᾶμε μὲ αὐτὸν τὸν κατήφορο ποῦ ἐπήραμε, ἓνας Θεὸς ἡξέυρει. . .

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Τὸ τσιγάρο σας, κύριε Νήλα.

ΝΗΛΑΣ. Εὐχαριστῶ. Κάμε μου καὶ τὸν λογαριασμό. (*Ἀνάπτει*).

ΠΑΠΗΣ. Καὶ τὸ δικό μου λογαριασμό.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Μιὰ στιγμὴ, κύριε Παπῆ. (*Σημειοῖ*).

ΝΗΛΑΣ. Μά. . . ὁληαδῇ ἐφαγαν ἐδῶ καὶ τῆς ὀδοντογλυφίδος; . . . Δὲν ἔχετε ὀδοντογλυφίδος; (*Ὅριστε κατάστασις ξενοδοχείου! . .*). Φέρε μοῦ τοῦλάχιστον ἓνα κοτσάνι ρίγανη.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ, *σημειῶν*. (Μάλιστα, περίμενε. Νὰ ἰδοῦμε τί ἄλλο θὰ ζητήσῃ ἀκόμη. Ἡ θὰ πάρω, κατὰλαβες τὸ *pour boire* γιὰ τὸ ξεθέωμα ποῦ μοῦ 'καμε).

ΝΗΛΑΣ. Κινήσου λοιπόν, παιδί.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Ἀμέσως, ἔτοιμα· ὁρίστε. (*Θέτει πρὸ αὐτοῦ χαρτίον*).

ΝΗΛΑΣ. Τί εἶνε τοῦτο.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Ὁ λογαριασμός σας. (*Τῷ Παπῇ*). Τώρα ὁ 'δικός σας. (*Σημειοῖ*).

ΝΗΛΑΣ. (Ὁ, σι, σι! Δὺς καὶ εἰκοσιπέντε! . . Ἐφαγα ἐγὼ 2 καὶ 25; . . . Ἐδῶ εἶνε σωστὸ λησταρχεῖον! . . Τί εἶνε αὐτά;) Δὲν μοῦ λέγεις, σὲ παρακαλῶ, πῶς τὰ κατὰφερες καὶ ἔγειναν 2 καὶ 25; Μισὴ μερίδα σαλιγγάρια καὶ ἓνα ἀχλάδι, 2 καὶ 25 ποῦ ἀκούσθη; Αὐτὸ πᾶς δὲν τὸ θέλουν οὔτε οἱ θεοί, οὔτε οἱ δαίμονες.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Τόσα εἶνε, κύριε.

ΝΗΛΑΣ. Γιὰ νὰ τ' ἀκούσωμε ἓνα ἓνα, νὰ ἰδοῦμε. . .

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Μιὰ στιγμὴ, κύριε Παπῆ.

ΠΑΠΗΣ. Περιμένω.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Σαλιγγάρια, 45.

ΝΗΛΑΣ. Ἐ.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Ψωμί, 3 μερίδες· 75.

ΝΗΛΑΣ. Ἐ.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Κρασί, μιὰμισή μποτίλια, 45· 1 καὶ 20 . . .

ΝΗΛΑΣ, διακόπτων. Γιατί μιάνιση μποτίλια
καὶ ὄχι μία;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Μιὰ ἤπιατε καὶ τὴ μισὴ ἀπὸ τὸ
πρῶτο.

ΝΗΛΑΣ. Μιὰ σταλαγματιά ποῦ ἔβαλα χάριν
δοκιμῆς;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Μά, ἂν ἐβάνατε ἄλλη μιὰ τέ-
τοια σταλαγματιά, θὰ ἔπερνα τὴν μποτίλια
ἄδεια.

ΝΗΛΑΣ, ἀνστηρῶς. Μοῦ κάνεις τὴ χάρι νὰ
ἔχῃς πρὸ συμμαζεμένη γλῶσσα· ἐκατάλαβες;..

Ἔλα, λέγε πάρα κάτω.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Εἴπαμε λοιπὸν 1 καὶ 20· πάγος
30 . . .

ΝΗΛΑΣ. 30 ὁ πάγος !!

ΥΠΗΡΕΤΗΣ, μὴ προσέχων. 1 καὶ 50· 25 ἀ-
χλάδια 1 καὶ 75 καὶ 50 τὸ αὐγὸ μὲ τὸ ζουμί . .

ΝΗΛΑΣ. Τὸ ζουμί! . . Ἦπια ἐγὼ ζουμί;
ἐγώ;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Ναί, τὸ ζουμί τοῦ κυρίου ποῦ
ἐχαλάσατε· σωστά, σωστὰ 2 καὶ 25.

ΝΗΛΑΣ. ἐν ἐξάρσει, θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς
φιάλης τοῦ σέλτσ. Καὶ ἡ μποτίλια ποῦ θ' ἀρ-
πάζω καὶ θὰ σοῦ φέρω στὸ κεφάλι, τρεῖς! (Τὸ
σέλτσ περιλόει τὸν Παπῆν. Πυληάνθρωποι!
Λησταί!)

ΠΑΠΗΣ, συγχρότως. Ἄ, ἄ, ἄ! . . Μπᾶ τὸν
τὸν ἄθλιο, μ' ἔκαμ' ἐλεεινό! . . . Ἐρ' θιμῶ.

Ἄ, δὲν ὑποφέρεσαι πιζ, στάσου νὰ ἰδῇς! . . .
(Ἐγείρεται, ἀνατρέπων τὸ κάθισμά του καὶ ὀρμῇ

κατὰ τοῦ Νήλα, ὅστις, ἐγειρόμενος ἐπίσης, ἀνα-
τρέπει τὴν τράπεζαν. Ἐρῶ συμπλέκονται καὶ
οἱ τρεῖς, πίπτει ἡ Αὐλαία).

ΗΛΙΑΣ ΣΤ. ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ

“ΑΒΥΣΣΟΙ,

Ο ΝΕΙΡΟ

Τῇ Δο: Τετάρτῃ Ι. Δουζίνα

I

Πνοή, ζωὴ καμμία
Δὲν μοῦχε ἀπομείνει
Ἀπ' ἔξω ἐρημία.
Μέσ' 'ς τὴν καρδιά καμίνι.

Σκοτάδι καὶ μαυρίλα
Ὁ Κόσμος, ἡ Γῆ ὅλη
Μέσ' 'ς τὴν ψυχὴ νεκρίλα
Μέσ' 'ς τὴν καρδιά μου βόλι.

Παντοῦ ἀπελπισία
Σκοτάδι χάρος, κρῦο
Σὰν μέσα σ' Ἐκκλησία
Ὡσὰν νεκροταφεῖο.

Καὶ ἔβλεπα μὲ βλέμμα
Ὡχρό, μισοσδυμμένο
Σὰν ὄνειρο σὰν ψέμα
Τὸν κόσμον πεθαμένο.

Τὸν Κόσμον νὰ κυλιέται
Στὴν ἔχτρα στὴν κακία,
Σὰν ὄχεντρα νὰ σιέται
Τὴ μαύρη ἀτιμία.

Καὶ ἔκλαιγε ἡ ψυχὴ μου
Τὴ γῆ, - τὸν μαῦρον Ἄδην—
Καὶ ἔσθινε ἡ ζωὴ μου
Μέσ' 'ς τὸ αἰώνιο βράδυ.

II

Μὰ 'κεῖ ποῦ καρτεροῦσα
Τὸ Χάρο νὰ μὲ πάρῃ,
Γλυκειὰ Ξανθομαλοῦσα
Ἀχνὴ σὰν τὸ φεγγάρι

Σὰν ἴσκιος, σὰν ἀχτίδα
Ἐπέρασε μ'προστά μου
Παρηγοριᾶς ἐλπίδα
Νὰ ρίξῃ 'ς τὴν καρδιά μου

Τὸ ἐρημιό μου βράδυ
Μὲ μιὰς νὰ διαλύσῃ
Νὰ διώξῃ τὸ σκοτάδι
Ποῦ μεῖχε τυραννῆσει

Τὴν εἶδα τὴ Νεραῖδα
Τῆς Μάγισσας τὴ γέννα
Στ' ὄνειρου μου τὰ χαῖδια
Εἶχε μεγαλωμένα.

Γκυκειὰ ἀνατριχίλα
Μοῦ δίπλωσε τὸ σῶμα
Καὶ τῆς καρδιᾶς τὰ φύλλα
Ἐτρέμανε ἀκόμα.

Κι' ἐγάθη τὸ σκοτάδι
Τῆς νύχτας μου τῆς πρώτης
Καὶ ἔφυγε τὸ βράδυ
Τῆς σκοτεινῆς μου νειότης.

Ὀλόχρυση αὐγοῦλα
Ἐχάραξε μ'προστά μου
Καὶ εἶδα τότε οὐλα
Τὰ μαῦρα ὄνειρά μου

Νὰ σβύνουν ἓνα ἓνα
Νὰ χάνωνται, νὰ λυώνουν
Κι' ὄνειρα ἄλλα, ξένα
Στὸ νοῦ μου νὰ φτερώνουν.

Καὶ τώρα γιατί λάμπει
Τῆς χαραυγῆς τ' ἀστέρι
Κι' ὅλοι γελοῦν οἱ κάμποι,
Γλυκὰ φuscάει τ' ἀγέρι;

Τὸ ὄνειρο ποῦ εἶδα
Μέσ' 'ς τὸνειρο του Κόσμου
Δὲν ἦταν ἀχτίδα
Οὔτε νεραῖδα—φῶς μου—

Μόν' ἦτανε τραγοῦδι
Ἀπ' τοῦ Θεοῦ τὸ σόμα,
Ψυχὴ ἀπ' ἀγγελουδὶ
Μὲ σάρκες καὶ μὲ σῶμα.

Μ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ

